

U

DOMINIQUE WHITE BLACKNESS IN DEMOCRACY'S GRAVEYARD

14. august – 10. oktober 2021

UKS
(UNGE KUNSTNERES SAMFUND/
YOUNG ARTISTS' SOCIETY)
St. Olavs Gate 3, 0165 Oslo

*I must begin.
Begin what?
The only thing in the world that's worth beginning;
The End of the World, no less.*

Aimé Césaire¹

Tre skulpturelle intervensjoner fyller rommene på UKS. I den første ruver en falleferdig flaggstang i mahogni over beskueren. Klynger av revnet sisalagave, rester av seil som er brukt i stykker, og raffia-palmer dekket av dryppende, størknet kaolinleire utgjør dens skulpturelle legeme. Den andre intervensjonen er en flaggstang i jern. Med sine tre høydemeter får også denne publikum til å føle seg liten. I den tredje henger en overdimensjonert, antikk kjøttkrok i taket, med en fragmentert kropp av leire og raffia-palmer festet til seg. Over istykkerrevne tekstiler og fragmenter av støpte fortøyningsbøyer dekkes samtlige skulpturer av et fint lag med støv, som et spøkelsesaktig likklede som støver ned gallerirommet. Kanskje er skulpturene spor av en allerede forsvunnen verden, eller så balanserer de ustøtt på kanten av tilintetgjørelse.

I utstillingen sin på UKS setter kunstneren Dominique White (f. 1993, UK) sammen ulike teorier: *hydrarchy* nedenfra og opp – å rive ned maktstrukturer i havet – veves sammen med afrofuturisme og maritime myter om den svarte diasporaen, hvor havet er et rom for motstand og alternative verdener. Ut fra dette danner White begrepet *de forliste* («The Shipwrecked») – et refleksivt verb og en form for væren. White arbeider hovedsakelig med skulptur, og verkene fungerer som materialiseringer av svart liv utvidet utover individets subjektive grenser, som fyrtårn eller fartøy i en ignorert sivilisasjon som White kaller *de statsløse* («The Stateless»). Disse danner et rike hvor fortid, nåtid og fremtid smelter sammen i en svart fremtid. *Blackness in Democracy's Graveyard* er Whites første store soloutstilling i Skandinavia, og en kulminasjon av tanker og research – blant annet om avskaffelse av staten; svarthet som en *mangehodet Hydra* («The Many-Headed Hydra»);² og om svarthetens rolle som både pådriver for og arving til en kollapset fremtid.

Whites nye arbeider henter inspirasjon fra flere ulike steder, hendelser og handlinger: de globale

protestene etter drapet på George Floyd i USA; veltingen av konfødererte og kolonialistiske statuer i Storbritannia og USA i 2020; myter og ødeleggelse som karibiske orkaner etterlater seg i havet; samt det å seile under et såkalt *bekvemmelighetsflagg*. Sistnevnte er et begrep fra maritim lovgivning. Å *flagge inn* betyr å legge et fartøy til et nasjonalt register, mens å *flagge ut* er å bytte landet som fartøyet er registrert i – for eksempel for å kunne operere under billigere standarder for sikkerhet og arbeidskraft. Å *flagge ut* medfører både en høyere ulykkesfrekvens og vanskeligheter med å identifisere riktig juridisk myndighet ved eventuelle kriser. Gjentatt bruk av bekvemmelighetsflagg kan medføre at et fartøy totalt mister nasjonal status, og forblir til sjøs på ubestemt tid. Slik blir fartøyet statsløst og usynlig for styresmakter. I arbeidet sitt approprierer White denne ideen som en metafor, og forestiller seg svarthet som et konsept og en tilstand som beveger seg mellom kropper og rom. Den er ikke i stand til å bosette seg ett sted, men er fungibel, som varer på det kapitalistiske markedet. Disse varene viser seg som materielle ekko i Whites verker, der jern, mahogni, kaolinleire og tau symboliserer skiftende former for kommodifisering av svarthet.

Den amerikanske sosiologen og borgerrettighetsforkjemperen W. E. B. Du Bois skrev at hvithet er «eierskap over jorda for all tid og alltid».³ Sett gjennom en afro-pessimistisk linse er svarthet det evige skiftet mellom tilstander av motstand og kommodifisering. Svarthet er benektelsen av menneskelig subjektivitet; en ontologisk død. Hvor skal man da våge seg, om det ikke er liv å få i denne verden? Mange forestilte svarte fremtider befinner seg i verdensrommet eller under vann. White ser til de akvatiske afrofuturistiske fortellingene som finnes på Detroits elektroniske musikkscene, og særlig hos duoen Drexciya. Deres musikk forteller historien om den vanskelige situasjonen til det fiktive Drexciyanske folket – en undervannsnasjon befolket av de ufødte barnene til gravide afrikanske kvinner som ble kastet av slaveskip. Utfra dette forestiller White seg også en annen verden, som manifesterer seg som værbitte relikvier som har blitt skylt i land – den sub-akvatiske anti-statens ruinerte arkitektur.

I utstillingen er Whites skulpturer forfalne, som den siste lille delen av noe som eksisterte før, idet

materialene bevisst utslettes eller tilintetgjøres. Denne prosessen fortsetter også etter hvert som verkene eldes og gradvis selv-destrueres. White gjør om materialene sine – hun river forsiktig i stykker de funne seilene og trådene av raffia-palmer som utgjør det skulpturelle legemet. Selv om hun er skaperen av verkene, ser White på seg selv som en midlertidig verge for en kohort av materielle, autonome vesener som aktivt avviser kommodifikasjon og bevaring. De skjøre og sårbare skulpturelle kroppene balanserer varsomt mellom tilstander av konservering, forfall og destruksjon, mens de utstråler en følelse av en hendelse som har / vil / aldri vil finne sted.

Blackness in Democracy's Graveyard fungerer som en aktiv avvisning av autoriteter og usynliggjøring, samt en protest mot et system som er avhengig av dehumaniseringen av svarthet. Den er et materielt skrik i metall, tau, leire og kauriskjell som langsomt river ned og gjenoppretter oseaniske narrativer: et forsøk på å bygge opp en verden etter en apokalypse som aldri vil komme – som allerede har kommet.

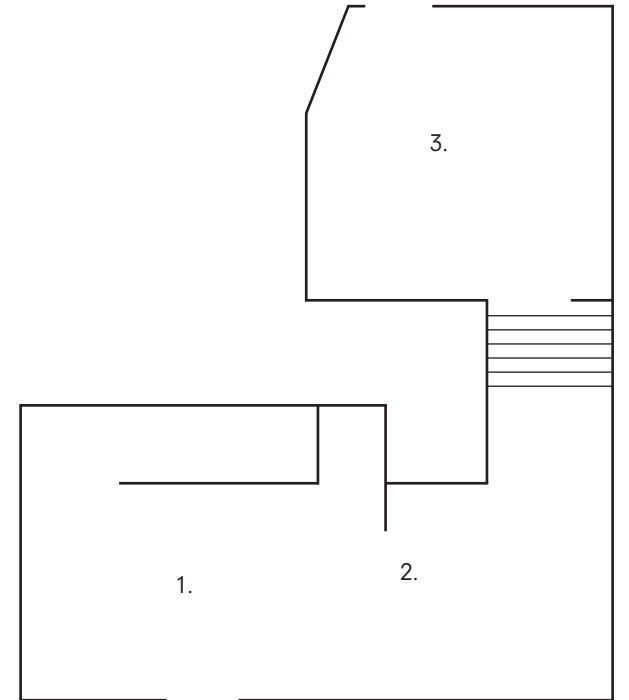
¹ Aimé Césaire, *Return to My Native Land* (New York: Archipelago Books, [1939] 1969).

² Lernaean Hydra var i gresk og romersk mytologi et sjøhyre med ni regenererende slangehoder. White refererer også til boken *The Many-Headed Hydra: Sailors, Slaves, Commoners, and the Hidden History of the Revolutionary Atlantic* (Boston/London: Beacon Press/Verso, 2000) av Peter Linebaugh og Marcus Rediker.

³ W. E. B. Du Bois, *Darkwater: Voices from Within the Veil* (New York: Verso Books, [1920] 2016).

Dominique White (f. 1993, UK) har studert ved Goldsmiths University of London og Central Saint Martins. Nylige utstillinger inkluderer *Techno Worlds* produsert av Goethe-Institut, Art Quarter Budapest (2021); *Possédé-e-s* ved MO.CO, Montpellier (2020–21); og *Boundry + Gesture* ved Wysing Arts Centre, Cambridge (2019). White mottok Roger Pailhas Prize i 2019 for sin utstilling på VEDA, Firenze (2019) og mottok priser fra Artangel og Henry Moore Foundation i 2020. White var på residency ved Sagrada Mercancía (Santiago, Chile), Triangle France – Astérides (Marseille, Frankrike) og La Becque (La Tour-de-Peilz, Sveits) i 2020 og 2021.

K

1. *Zero Is My Country*, 2021

2. *The Vindictive Fugitive* (tidligere *The Landlocked Prisoner*), 2021

3. *The Failing Executioner*, 2021

Blackness in Democracy's Graveyard er støttet av Kulturrådet, La Becque Artist Residency og VEDA galleri, Firenze.

 Kulturrådet

LA BECQUE
RÉSIDENCE
D'ARTISTES

VEDA

S

DOMINIQUE WHITE *BLACKNESS IN DEMOCRACY'S GRAVEYARD*

14 August – 10 October 2021

I must begin.

Begin what?

The only thing in the world that's worth beginning;

The End of the World, no less.

Aimé Césaire¹

Three large-scale sculptural interventions fill the spaces of UKS. In the first, a mahogany flagpole towers over the viewer, seemingly crippled by the cluster of destroyed sisal, shreds of over-used sails, and raffia engulfed by kaolin clay, appearing to be simultaneously dripping and frozen mid-air. A second sculpture, a distorted iron flagpole, looms three meters high, again dwarfing the viewer. A third piece hangs from the ceiling: an oversized replica of an antique gambrel, perniciously balancing a body of clay and raffia on its remaining functional metal hook. With their fragments of torn textiles and cast buoys, a ghostly shroud covered in dust, the pieces spill onto the gallery floor leaving traces of dust across the exhibition space. If they are not already relics of a destroyed world, the sculptures all balance precariously on the precipice of destruction.

In her UKS exhibition, Dominique White (b. 1993, UK) weaves together the theories of hydrarchy (from below – the dismantling of power through the sea) and Afrofuturism with the nautical myths of the Black diaspora into a term she defines as “the shipwrecked”: a reflexive verb and state of being. White works primarily with sculptures that act as materializations of Black life extended beyond its subjective limits; beacons or vessels of an ignored civilization defined as the Stateless; a realm in which the past, present, and future have converged into a Black Future. *Blackness in Democracy's Graveyard* is the first large solo presentation of White's work in Scandinavia, a culmination of thoughts and research surrounding abolition of the state, Blackness as the many-headed Hydra (a regenerative serpentine water monster in Greek and Roman mythology),² and its position as both the instigator and inheritor of a collapsed future.

White's new body of work draws inspiration from a roster of sites and events: the global protests and riots relating to George Floyd's death; the toppling of Confederate and Colonial statues in the UK and US in 2020; the destruction and mythicism that

hurricanes in the Caribbean leave in their eternally transformative wake in the sea; driftwood washed ashore; and the act of sailing under a “flag of convenience.” The latter term is appropriated from nautical law. Here, “flagging in” designates the process of adding a maritime vessel to the national registry while the act of “flagging out” switches the vessel's registration to another country, for example to operate under low-cost safety and labor standards. Apart from resulting in higher accident rates, flagging out also brings difficulties in identifying the legal authority in moments of crisis. Repeated use of flags of convenience can cause vessels to lose national status altogether, remaining indefinitely at sea and effectively rendering the vessel stateless and invisible to governing authorities. Appropriating this metaphor, White imagines Blackness as a concept and state of being that fluctuates between bodies and spaces, never able to settle; fungible like the goods traded within capitalism. These goods appear as echoes in the works themselves where iron, mahogany, kaolin clay, and rope symbolize the shifting forms of commodification of Blackness.

If whiteness is, as W. E. B. Du Bois has argued, the “ownership over the Earth forever and ever,”³ then Blackness, seen through a lens of afro-pessimism, is the eternal shifting of positions between states of antagonism and commodification. Blackness is the denial of human subjectivity; an ontological death. Where does one venture then, if life is not afforded in this world? Many Black futures are imagined in outer space or under water and White's research reaches back to the aquatic afro-futurist narratives and sounds imagined primarily in the Detroit electronic scene, with the root of her musical references leading to the Detroit techno group Drexciya. The duo created music to tell the story and plight of the fictitious Drexciyan people, an underwater nation populated by the unborn children of pregnant African women thrown off slave ships. Following this, White's work imagines another world and manifests as weather-beaten relics washed ashore: the ruinous architecture of a subaquatic anti-state.

The vestigial character of the sculptures in the exhibition is achieved by a conscious undoing of material that continues as the works age

and gradually self-destruct. White undoes her materials, carefully unravelling the found sails and raffia threads that make up the sculptural bodies. Although conjured by the artist, she sees herself as the temporary guardian of this cohort of material beings with autonomy that rejects commodification and preservation. As vulnerable and fragile entities, these sculptural bodies delicately balance the states of conservation, decay, and destruction whilst emanating the sense that an event has/will/will never take place.

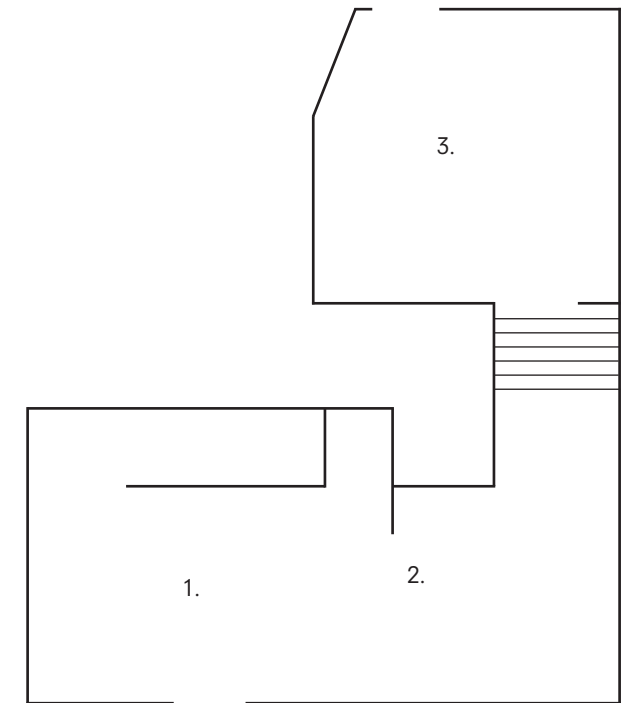
Blackness in Democracy's Graveyard is an active rejection of authority and erasure, and a protest against continued existence in a system that relies on the dehumanization and instability of Blackness. It is a material scream in metal, rope, clay, and cowrie that slowly undoes and re/members oceanic narratives: an attempt at world-building after an apocalypse that will never come, that has already arrived.

¹ Aimé Césaire, *Return to My Native Land* (New York: Archipelago Books, [1939] 1969).

² *The Many-Headed Hydra: Sailors, Slaves, Commoners, and the Hidden History of the Revolutionary Atlantic* (Boston/London: Beacon Press/Verso, 2000) by Peter Linebaugh and Marcus Rediker.

³ W. E. B. Du Bois, *Darkwater: Voices from Within the Veil* (New York: Verso Books, [1920] 2016).

Dominique White is a graduate of Goldsmiths, University of London and Central Saint Martins. Recent exhibitions include *Techno Worlds*, produced by Goethe-Institut, Art Quarter Budapest (2021); *Possédé-e-s* at MO.CO, Montpellier (2020–21); and *Boundary + Gesture* at Wysing Arts Centre, Cambridge (2019). White was awarded the Roger Pailhas Prize in 2019 in conjunction with her solo show at VEDA, Florence (2019) and received awards from Artangel and the Henry Moore Foundation in 2020. White was in residency at Sagrada Mercancía (Santiago, Chile), Triangle France – Astérides (Marseille, France) and La Becque (La Tour-de-Peilz, Switzerland) in 2020 and 2021.

1. *Zero Is My Country*, 2021

2. *The Vindictive Fugitive* (formerly *The Landlocked Prisoner*), 2021

3. *The Failing Executioner*, 2021

Blackness in Democracy's Graveyard is made possible with the kind support from the Arts Council of Norway, La Becque Artist Residency, and VEDA gallery, Florence.

 Kulturrådet

LA BECQUE
RÉSIDENTE
D'ARTISTES

VEDA

